

ve prospěch odcizení nepatrného rozsahu, možno tudíž krádež a lesní pých rozhrančiti dle toho, vyhradil-li majitel lesa sbírání a zužitkování toho kterého vedlejšího produktu lesního sobě samému či ne. Výhrada taková může se zejména díti též uveřejněním zákazu sbírání některého lesního výrobku. V případě takového zákazu bude však nutno zkoumati, byl-li zákaz vydán z příčiny, by majiteli lesa bylo zabezpečeno výhradné sbírání a zužitkování této lesní plodiny, či bez takové výhrady z důvodů jiných (na př. by se zamezilo znepokojování zvěře, poškozování vlastní kultury lesní nebo stěžování dozoru nad dřívím a pod.). Co dosud uvedeno, platí též o sbírání pryskyřice. Přes značný vzestup její ceny v době válečné a poválečné nebude nesprávným předpoklad, že majitel lesa na tento vedlejší výtěžek zpravidla nereflektuje, a že i případný zákaz sbírání pryskyřice nesměřuje již sám o sobě k tomu, by byla vyhrazena a zajištěna majiteli lesů, nýbrž má pravidelně důvod svůj v okolnosti, že seškrabováním pryskyřice, vytrysklé z poškození stromů, vysokou zvěří způsobeného, poškozují se ještě značněji tyto stromy samy na úkor zdárného jejich vývoje. Nelze proto ve sbírání pryskyřice, třeba že se děje bez výslovného svolení majitele lesa a ve větším rozsahu, spatřovati bez bližšího zjištění individuálních poměrů krádež. Sběrání pryskyřice bude pojmu krádeže podřaditi jen tehdy, vyhradil-li si majitel zužitkování tohoto výrobku, sbírá-li jej sám nebo dává-li jej sám sbíratí za účelem zpeněžení nebo jinakého zužitkování pro sebe, byly-li poměry ty pachateli známými a nejde-li o množství zcela nepatrné. Jinak může tato činnost spadatí pod hledisko poškozování cizího majetku (§§ 85, 468), zejména poškozoval-li pachatel stromy na př. nasekáním za účelem, by podporoval tvoření se pryskyřice neb úmyslně způsobem, jakým pryskyřici dobývá. Není-li tu těchto okolností, sluší sbírání a seškrabování pryskyřice — byť se dělo beze svolení majitele lesa a ve větším rozsahu — pokládati za pouhý lesní pých, jež trestati povolán jest úřad správní. Jak shora podotčeno, neuvážoval nalézací soud ani po objektivní stránce o tom, zda majitel lesů, o které jde, vyhradil dobývání pryskyřice sobě samému a zdali tuto výhradu projevil nějakým zákazem nebo jiným způsobem, ani po stránce subjektivní o tom, zda byla tato výhrada obžalovaným známa.

Čís. 1177.

Přísežný polní hlídač, ustanovený soukromníkem, není veřejným úředníkem ve smyslu Šu 153 tr. zák., ovšem ale vrchnostenskou osobou ve smyslu Šu 68 tr. zák.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Kr I 1196/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalované do rozsudku zemského jako nalézacího soudu v Praze ze dne 28. srpna 1922, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem dle Šu 153 tr. zák. a přestupkem dle Šu 312 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti nelze upříti oprávněnosti, pokud, uplatňujíc zmatek dle §u 281 čís. 10 tr. ř., vytýká soudu prvé stolice, že nesprávně řešil otázku, zda bylo pokládati přísežného polního hlídače Josefa Š-a za veřejného úředníka ve smyslu §u 153 tr. zák. Nutno přisvědčiti názoru zmateční stížnosti, že přísežný polní hlídač, ustanovený s o u k r o m o u osobou, není veřejným úředníkem ve smyslu §u 153 tr. zák., neboť polní hlídač, ustanovený na základě §u 19 lit. c) zákona ze dne 12. října 1875, čís. 76 zemského zákona pro Čechy, chrání u výkonu své služby jen polní majetek svého zaměstnavatele na základě příkazu osoby soukromé, nikoliv — ani přímo nebo nepřímo — na základě veřejného příkazu. Nalézací soud se však vůbec nezabýval otázkou, zda byl přísežný polní hlídač Š. ustanoven soukromou osobou, jak stížnost tvrdí, rolníkem S-em z Malého P., či zda byl ustanoven obcí Malým P. Jen v tomto případě mohla by přijíti v úvahu skutková podstata zločinu §u 153 tr. zák., kdežto v onom bylo by podřaditi čin obžalované vzhledem k správným zjištěním soudu prvé stolice pod skutkovou podstatu přestupku dle §u 312 tr. zák., poněvadž i přísežný polní hlídač, ustanovený na základě §u 19 shora citovaného zákona, požívá dle §u 20 citovaného zákona, pokud se týče §u 2 zákona ze dne 16. června 1872 čís. 84 ř. z. ochrany §u 68 tr. zák.

Čís. 1178.

Držbou (§ 171 tr. zák.) jest možnost skutečné vlády nad věcí movitou, spojená s vůlí, tuto možnost si také udržeti. Není držbou, vstoupila-li mezi posavadního majitele a věc vůle jiného držitele, takže onomu není fysicky možno, by věcí vládl.

Krádež ve společnosti (§ 174 II. a) tr. zák.) předpokládá, by společník byl nejen na místě činu nebo v blízkosti jeho přítomen, nýbrž aby se též zúčastnil přímo nebo nepřímo (§ 5 tr. zák.) na provedení krádeže.

(Rozh. ze dne 10. dubna 1923, Kr II 421/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 1. dubna 1922, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 I. c), 174 II. a), 179 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, pokud uplatňuje zmatek čís. 10 §u 281 tr. ř. nelze oduznati oprávnění. Rozsudek zjišťuje, že obžalovaný súčastnil se d e m o n s t r a c í v M. a že za těchto demonstrací v blízkosti krámu S-ova, který byl davem vyplněn, převedl na sebe plátno v ceně 530 Kč 40 h, ač věděl, že plátno pochází z plnění. Poškozenému S-ovi podle zjištění rozsudku bylo při demonstracích odcizeno zboží v hodnotě ně-